

Arrest

nr. 172 656 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2012 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D', in het kader van gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 oktober 2012 op de Belgische ambassade in Addis Abeba een aanvraag in voor een visum 'type D', in het kader van gezinshereniging, met zijn echtgenote die sedert 9 februari 2011 de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 november 2012 een beslissing waarbij de afgifte van een visum 'type D' wordt geweigerd. Verzoeker werd hiervan op 11 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat mevrouw O.(...) F.(...) H.(...) sinds 28/04/2011 een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenoot, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

Bovendien vermeldt het voorgelegde huurcontract dat de woonst betrokken mag worden door slechts 1 enkel persoon.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: A. H., Attaché.

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in - betreffende zijn specifieke situatie - (immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden eigen aan de betrokkene zelf) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn eerste middel onder andere het volgende:

“Ten onrechte weigert de Dienst Vreemdelingenzaken een visum af te geven voor verzoeker om zich te herenigen met zijn echtgenote op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Zij motiveert haar beslissing als volgt:

“...(...)”

Dit kan uiteraard niet!

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat volledig voorbij aan de uitzondering voorzien door de artikel 10 , § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Indien immers :

(a) te vervoegen vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen;

(b) de aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus;

gelden de bijkomende voorwaarde omtrent de vereiste van voldoende bestaansmiddelen niet voor verzoeker;

Welnu:

(a) hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker zijn echtgenote bij beslissing van het Commissariaat Generaal in 08-02-2011 (kennis gegeven 09-0 2-2011) de toekenning tot subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen; aan de eerste voorwaarde is dan ook voldaan;

(b) de aanvraag tot het verkrijgen van het visum op basis van de gezinshereniging conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd effectief ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De ontvangst van de visumaanvraag is immers gedateerd op-04-1.0-2012, aldus in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (toekenning 2011, aanvraag in de loop van 2012 en aldus in de loop van het jaar na de toekenning) (STUK1111) Aan de tweede voorwaarde is dan ook voldaan;

Aangezien deze uitzondering tevens opgaat voor het gegeven van de huisvesting is de bijkomende opmerking van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het huurcontract tevens zonder voorwerp. (zie artikel 10, §2, vijfde en zesde lid van de Vreemdelingenwet)

Aangezien verzoeker voldoet aan de primaire vereisten voor wat betreft de gezinshereniging met zijn echtgenote, namelijk (DENYS, L. Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, pr138 ev.):

(a) de hoedanigheid dragende van echtgenoot (zie o.a. beslissing CGVS);

(b) hij en zijn echtgenote ouder zijn dan 21 jaar (verzoeker is 77 jaar en mevrouw 82 jaar, zie visum en cgvs)

(e) -dat verzoeker en zijn echtgenoot steeds hebben samengewoond tot aan hun vlucht uit hun thuisland wegend de burgeroorlog;

voldoet verzoeker met andere woorden aan alle voorwaarden tot gezinshereniging met zijn echtgenote en schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is gegrond.”

3.2. In wezen stelt verzoeker in zijn middel dat de bijkomende voorwaarden inzake bestaansmiddelen en huisvesting niet op hem van toepassing zijn omdat hij zou vallen onder de uitzondering van artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet.

3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 10 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, bevat een vrijstelling van de bijkomende voorwaarden uit artikel 10, §2, tweede, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet:

“(..)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(..)”

De bijkomende voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om in aanmerking te kunnen komen voor gezinshereniging met zijn echtgenoot/partner en minderjarige kinderen zijn als volgt omschreven in artikel 10, §2, tweede, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet. Artikel 10 van de vreemdelingenwet is in beginsel enkel van toepassing op *“familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk (...)”*, maar de voorwaarden stemmen *mutatis mutandis* overeen met de voorwaarden uit artikel 10bis, §2, van de vreemdelingenwet. Artikel 10, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft deze voorwaarden als volgt:

“(...)”

§ 2. (...)”

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

“(...)”

Specifiek met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste wordt in artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”

3.4. In de bestreden beslissing wordt zowel verwezen naar *“de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval”* en wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet omdat de echtgenote van verzoeker een leefloon geniet.

3.5. In haar nota met opmerkingen hamert de verwerende partij erop dat de uitzondering van artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet enkel geldt voor vreemdelingen die een onbeperkt recht op verblijf in het Rijk genieten:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volledig zou voorbijgegaan zijn aan de uitzondering van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet;

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een visumgezinshereniging heeft ingediend, in functie van zijn echtgenote aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bij beslissing van 08.02.2011.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een visumgezinshereniging heeft ingediend, in functie van een familielid met een beperkt verblijfsrecht.

Artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet laat dienaangaande geen ruimte voor interpretatie:

"§ 1. Als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het rijk toegelaten : de vreemdeling aan wie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 toekent.

§ 2. De verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt is geldig gedurende één jaar en hernieuwbaar. "

In het attest dd. 04.10.2012 dat door de Belgische ambassade werd afgeleverd, en dat door verzoeker werd ondertekend, wordt bovendien uitdrukkelijk gestipuleerd dat een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend in toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10bis §2 van de Vreemdelingenwet is aldus onmiskenbaar van toepassing:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt; (...)"

De verwerende partij laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote reeds sedert 28.04.2011 een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Gelet op het feit dat verzoekers echtgenote bijgevolg zelf reeds ten laste is van de Belgische Staat, komt vast te staan dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar familieleden (in casu verzoeker) eveneens ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

In zoverre verzoeker verwijst naar de vrijstelling van artikel 10, §2, 5e lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormelde bepaling betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die onbeperkt verblijf heeft in het Rijk. Verzoeker kan zulks niet dienstig betwisten.

Verzoeker kan niet voorhouden onder toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet te vallen, gelet op het feit dat aan zijn echtgenote slechts een verblijf van 12 maanden werd toegekend als subsidiair beschermde persoon. Derhalve kan verzoeker niet worden vrijgesteld van de verplichting om aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, nu deze vrijstelling enkel toepassing kan vinden in geval van gezinshereniging met een vreemdeling die tot een verblijf van onbeperkte duur werd gemachtigd.

Evenzo dient te worden opgemerkt dat verzoeker evenmin is vrijgesteld van de voorwaarde om aan te tonen dat de te vervoegen vreemdeling over een behoorlijke huisvesting beschikt.

Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht vastgesteld dat slechts een huurovereenkomst werd voorgelegd met betrekking tot een éénpersoonswoning. Aldus kan niet worden voorgehouden dat aan de vereiste van de behoorlijke huisvesting is voldaan.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift niet betwist dat hij geen afdoende bestaansmiddelen, noch een behoorlijke huisvesting in hoofde van zijn echtgenote kan aantonen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot de bewering dat hij dient te worden vrijgesteld van deze voorwaarde, omdat artikel 10 van de Vreemdelingenwet anders foutief zou worden toegepast.

Terwijl uit het voorgaande reeds afdoende is komen vast te staan dat verzoekers niet onder de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vallen, doch wel onder artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst nog naar de parlementaire voorbereiding, waarin uitdrukkelijk wordt overwogen dat men beslist heeft om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging,

met name artikel 10bis. § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming.

"In het Belgisch recht is de voornoemde definitie van toepassing op de vreemdeling die op basis van artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het recht op gezinshereniging opent voor zijn gezinsleden.

In het kader van dit ontwerp werd echter geopteerd voor de ruime toepassing van de bepalingen van de richtlijn op de gezinsleden van de vreemdelingen die geen reden hebben om te verwachten dat een permanent verblijfsrecht in het Rijk aan hen zal worden toegekend.

Deze uitbreiding van het toepassingsgebied van de richtlijn wordt trouwens gekoppeld aan de exclusieve toepassing van artikel 10, eerste lid, 4° van de wet op de gezinsleden van de vreemdelingen die voor een onbepaalde duur verblijven in het Rijk of er gevestigd zijn, aangezien de gezinshereniging van de gezinsleden van de vreemdelingen die voor een bepaalde duur verblijven in het Rijk (studenten, werknemers,...) wordt behandeld in het kader van artikel 10bis van de wet (zie verder).

(...)

Formeel gezien is de richtlijn niet van toepassing op de familieleden van een persoon die een subsidiaire bescherming geniet (cf. art. 3, § 2, c), van de richtlijn). Met het oog op artikel 23 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie, L304 van 30 september 2004), dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, heeft de Belgische regering echter beslist om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging, met name artikel 10bis, § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming, zolang het verblijf van de begunstigde van de subsidiaire bescherming van bepaalde duur is. Artikel 10 wordt toegepast zodra het om een verblijf van onbepaalde duur gaat. "

(Parl.St. Kamer, DOC. 51,2478/001, pg. 19 en pg. 20)

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden onder toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet te vallen, gelet op het feit dat aan verzoekers echtgenote in gevolge haar subsidiaire bescherming slechts een verblijf van 12 maanden werd toegekend.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging aan verzoeker diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.6. De verwerende partij dient te worden bijgetreden waar zij oppert dat de echtgenote van verzoeker op grond van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2011 slechts een tijdelijk verblijfsrecht geniet, waardoor verzoeker zich enkel kan baseren op artikel 10bis van de vreemdelingenwet, en de vrijstelling van de bestaansmiddelenvereiste op het eerste zicht *in casu* niet van toepassing lijkt.

3.7. De Raad merkt echter op dat het standpunt van verzoeker wordt bevestigd door de interpretatie die het Grondwettelijk Hof gaf aan artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.15.6): "Artikel 10, § 2, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 gewijzigd bij de wet van 8 juli 2011 dient in die zin te worden geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, ongeacht of zijn verblijfstitel van beperkte dan wel onbeperkte duur is. De verwijzing naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet zo worden begrepen dat ze beoogt te bepalen voor welke familieleden de tijdelijke uitzondering inzake de vereiste bestaansmiddelen geldt." Op grond van het beginsel dat de rechter voorrang dient te geven aan de grondwetsconforme interpretatie (Cass, 20 april 1950, Arr.Cass,

1950, 517) en het beginsel van de *'force de la chose interprétée'*, dient de stelling van verzoeker te worden bevestigd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit thans niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2012, tot weigering van de afgifte van een visum 'type D', in het kader van gezinshereniging, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN